

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 782/05
16.06.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Zorana Savića, predsednika veća, Miodraga Vićentijevića, Veroljuba Cvetkovića, Dragomira Milojevića i Gorana Čavline, članova veća i savetnika Marije Vuković-Stanković, zapisničara, u krivičnom predmetu optuženog AA, zbog krivičnog dela teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz čl. 201. st. 2. u vezi čl. 195. st. 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, odlučujući o žalbi branioca optuženog advokata AB izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Subotici K. br. 18/03 od 02.11.2004. godine, u sednici veća održanoj dana 16.6.2005. godine, u prisustvu optuženog i njegovog branioca advokata AB a u odsustvu uredno obavezanog Republičkog javnog tužioca, doneo je

P R E S U D U

I Uvažavanjem žalbe branioca optuženog AA PREINAČAVA SE presuda Okružnog suda u Subotici K. br. 18/03 od 02.11.2004. godine, samo u pogledu odluke o kazni, tako što Vrhovni sud optuženog AA za krivično delo teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz čl. 201. st. 2. u vezi čl. 195. st. 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, za koje je oglašen krivim navedenom presudom, primenom čl. 42. i 43. Osnovnog krivičnog zakona osuđuje na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dve) godine.

II U preostalom delu žalba branioca odbija se kao neosnovana a prvostepena presuda u nepreinačenom delu POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Subotici K. br. 18/03 od 02.11.2004. godine oglašen je krivim AA zbog krivičnog dela teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz čl. 201. st. 2. u vezi čl. 195. st. 1. KZ RS, pa je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine. Istom presudom prema optuženom izrečena je mera bezbednosti upravljanja motornim vozilom u trajanju od 2 (dve) godine računajući od dana pravosnažnosti odluke koja se sastoji u zabrani izdavanja vozačke dozvole za upravljanje motornim vozilom "B" kategorije u navedenom trajanju, optuženi je obavezan da na ime troškova krivičnog postupka plati iznos od 311.013,80 dinara a oštećeni BB i VV radi ostvarivanja svojih imovinsko pravnih zahteva upućeni su na parnicu.

Protiv navedene presude žalbu je izjavio branilac optuženog AA advokat AB pobijajući istu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i odluke o krivičnoj sankciji sa predlogom da Vrhovni sud pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje. U žalbi je stavljen zahtev da branilac optuženog bude obavešten o sednici veća drugostepenog suda. Branilac je podneo i dopunu žalbe bliže obrazlažući navode iz žalbe zbog kojih se prvostepena presuda pobija zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja proširujući svoj predlog i na preinačenje prvostepene presude od strane drugostepenog suda tako što će se optuženi blaže kazniti. Uz dopunu žalbe priložio je nalaz i mišljenje od 13.4.2005. godine veštaka dr GG o duševnom zdravlju optuženog AA.

U svom podnesku Ktž. br. 925/05 od 11.5.2005. godine Republički javni tužilac predložio je da Vrhovni sud Srbije odbije kao neosnovanu žalbu branioca optuženog a prvostepenu presudu potvrdi.

Pošto je postupio u smislu čl. 374. i 375. ZKP-a, Vrhovni sud je održao sednicu veća u prisustvu optuženog AA i njegovog branioca advokata AB a u odsustvu uredno obavještenog Republičkog javnog tužioca na kojoj je razmotrio spise predmeta, prvostepenu presudu, izjavljenu žalbu i dopunu žalbe, pismeni predlog Republičkog javnog tužioca i objašnjenja data na sednici veća, pa je našao.

Žalba je neosnovana.

Prvostepena presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka, ni povrede krivičnog zakona na koje žalbeni sud uvek pazi po službenoj dužnosti u smislu čl. 380. st. 1. tač. 1. i 2. ZKP-a.

Neosnovano se žalbom branioca optuženog prvostepena presuda pobija zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka jer po oceni ovoga suda ne stoje navodi žalbe da pobijana presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama na koje se u žalbi ukazuje, kao i da postoji protivrečnost između utvrđenog činjeničnog stanja i iskaza svedoka DD i ĐĐ, na čijem se svedočenju, pored ostalog, to činjenično stanje utvrđuje.

Pobijanje prvostepene presude zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja svodi se na isticanje u žalbi da alkoholisanost i vozačko neiskustvo optuženog nisu ključni razlozi koji su doveli do saobraćajne nezgode u pitanju, već da je to kriza svesti kod optuženog koja je nastupila kritičnom prilikom, a tu krizu svesti prvostepeni sud je propustio da ispita na adekvatan način.

Međutim, po oceni ovoga suda, označeni navodi žalbe ne stoje.

Bitan uticaj alkoholisanosti optuženog na njegovu sposobnost za bezbednu vožnju utvrđen je od strane komisije veštaka Medicinskog fakulteta u Novom Sadu, koju je na glavnom pretresu predstavljao doktor EE. Ova komisija je utvrdila da je optuženi u vreme saobraćajnog udesa imao 1,716 promila alkohola u krvi, koja količina bitno umanjuje sposobnost vozača da bezbedno upravlja vozilom i učestvuje u saobraćaju.

Nije sporno da optuženi u trenutku udesa nije imao položen vozački ispit, a da je bio neiskusn za bezbedno upravljanje vozilom sledi i iz iskaza svedoka ĐĐ, saputnika optuženog, koji je izjavio da je optuženi, neposredno pre kritičnog događaja upravljao vozilom tako što je ono počelo da se kreće levo-desno, sišavši sa kolovoza na desnu bankinu. Iskustvo neophodno za bezbednu vožnju optuženi nije mogao steći na taj način što mu je otac "više puta" davao da vozi kola, kako to branilac u žalbi ističe.

Što se tiče problema krize svesti kod optuženog po oceni ovoga suda prvostepeni sud se u sprovedenom postupku dovoljno bavio ovim problemom. Na te okolnosti na glavnom pretresu saslušan je veštak neuropsihijatar - neurolog doktor ŽŽ koji je izjavio da je u EEG nalazu optuženog od 19.7.1999. godine konstatovao da se registruje granična pa i specifična elektrokortikalna disfunkcija umereno izraženog stepena, što praktično znači da je imenovani mogao ali nije morao imati poremećaj tj. krizu svesti. U nalazu od 28.9.2004. godine konstatovao je da je EEG nalaz optuženog uredan, tj. da nema elektrokortikalne disfunkcije, što znači da nema elemenata u ovom nalazu za ispoljavanje poremećaja svesti. Ove različite situacije veštak objašnjava u tom smislu da poremećaji mogu biti uzrokovani i nepsihičkim smetnjama, da čak i krivični postupak koji se vodi protiv nekoga lica a ovde konkretno protiv optuženog može biti jedna od situacija koja daje kliničku sliku epileptičkog napada. Dalje veštak dr ŽŽ zaključuje da nema objektivnih dokaza u smislu lekarske dokumentacije da je optuženi 1997. godine, u vreme saobraćajne nesreće, imao eventualno psihičkih problema koji bi se manifestovali krizama svesti, pa i specifičnim napadom. Po mišljenju navedenog veštaka psihijatrijski nalaz iz 1999. godine ukazuje na određene poremećaje kod optuženog, koje je poremećaje veštak bliže naveo ali smatra da oni ne ukazuju na zaključak da se radi o gubitku ili gubicima svesti.

Prvostepeni sud je u pogledu alkoholisanosti i stanja svesti u potpunosti prihvatio spomenute nalaze dajući za to jasne i ubedljive razloge koje u svemu prihvata i ovaj sud. Žalbom branioca kao ni nalazom i mišljenjem priloženim uz dopunu žalbe ne dovodi se u sumnju stručnost veštaka koji su se izjašnjavali u postupku po spornim pitanjima

ni se u žalbi ukazuje na neku okolnost koja bi upućivala na sumnju u njihovu nepristrasnost pa je pravilno postupio prvostepeni sud kada je prihvatio njihove nalaze i mišljenja i svoja činjenična zaključivanja bazirao na istima.

Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno primenio i krivični zakon kada je našao da se u radnjama optuženog stiču sva bitna obeležja krivičnog dela teško delo protiv bezbednosti javnog saobraćaja iz čl. 201. st. 2. u vezi čl. 195. st. 1. KZ RS za koje ga je oglasio krivim.

Ocenjujući pobijanu presudu u pogledu odluke o kazni Vrhovni sud je našao da prvostepeni sud nije utvrđenim olakšavajućim okolnostima pridao dovoljan značaj. Uz činjenicu da otežavajućih okolnosti na strani optuženog nema, utvrđene olakšavajuće okolnosti: dosadašnja neosuđivanost optuženog, njegove lične prilike, činjenica da je krivično delo izvršio u uzrastu manjeg punoletnog lica kao i dugi protek vremena (preko osam godina) od izvršenja krivičnog dela, po oceni ovoga suda imaju karakter osobito olakšavajućih okolnosti.

U ovakvoj situaciji Vrhovni sud smatra opravdanim da se optuženome ublaži kazna ispod granice propisane zakonom u smislu odredaba čl. 42. st. 1. tač. 2. OKZ-a, radi čega je preinačio pobijanu presudu u pogledu odluke o kazni i optuženog za delo za koje je oglašen krivim osudio na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dve) godine nalazeći da će se ovom kaznom postići svrha kažnjavanja predviđena odredbama čl. 33. OKZ-a a u okviru opšte svrhe izricanja krivičnih sankcija predviđene odredbom čl. 5. istoga zakona.

Po oceni ovoga suda pravilna je i odluka prvostepenog suda o izricanju mere bezbednosti zabrane upravljanja motornim vozilom prema optuženom koja je doneta u potpunosti u skladu sa odredbama čl. 68. Osnovno krivičnog zakona.

S obzirom na izloženo, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci presude, u skladu sa odredbama čl. 391. ZKP-a.

Zapisničar, za Predsednika veća – sudija,

Marija Vuković-Stanković, s.r. Miodrag Vićentijević, s.r.

Za tačnost otpravka

JK